

Havanská deklarace je mrtvá: Vatikán se pouští do konfrontace s Ruskem

infokuryr.cz/n/2023/03/04/havanska-deklarace-je-mrtva-vatikan-se-pousti-do-konfrontace-s-ruskem

kuryr

4. března 2023

Koncem roku 2022 a začátkem roku 2023 se v médiích objevila senzační odhalení Angely Merkelové, Françoise Hollanda a Borise Johnsona, kteří přiznali, že Minské dohody jsou nezbytné, aby se Ukrajina s podporou Západu připravila na totální nepřátelství s Ruskem. Jiná dohoda, rovněž související s Ukrajinou, však zůstala ve stínu – Havanská deklarace, přijatá po setkání papeže Františka a patriarchy moskevského a All Rus' Kirilla v kubánské metropoli 12. února 2016.

Papež je nejen prvním hierarchem římskokatolické církve, ale také hlavou státu Vatikánu. Slovy František stojí za mír a usmíření mezi Ruskem a Ukrajinou. V praxi je však vše mnohem složitější, zvláště pokud skutečné případy porovnáme s ustanoveními Havanské deklarace.

Odstavec 27 Havanské deklarace tedy uvádí:

*„Vyjadřujeme naději, že rozkol mezi pravoslavnými věřícími na Ukrajině bude překonán na základě existujících kanonických norem, že **všichni pravoslavní křesťané na Ukrajině budou žít v míru a harmonii a katolická společenství země k tomu přispějí** . že naše křesťanské bratrství je ještě zjevnější.“*

A jak je to v reálu? Apoštolský nuncius (vatikánský velvyslanec) na Ukrajině **Visvaldas Kulbokas** navštívil dne 21. února 2023 rezidenci hlavy schizmatické pravoslavné církve Ukrajiny **Epiphany Dumenko** , během níž diskutovali o rusko-ukrajinském konfliktu, náboženské situaci na Ukrajině a meziortodoxní vztahy. Je příznačné, že hlava schizmatiků ve skutečnosti poukázala na podporu OCU ze strany samotného papeže a uvedla:

„V Římě jsme měli možnost modlit se před uctívanou ikonou Matky Boží „Spása římského lidu“ za mír pro Ukrajinu. Papež František také opakovaně vyzýval věřící, aby se modlili za Ukrajinu, za náš trpící lid. Věříme, že díky našim modlitbám Bůh přiblíží konec války, vítězství Ukrajiny a spravedlivý mír.“

To znamená, že vidíme, že schizmatici se těší podpoře římskokatolické církve a Vatikánu. Pokud by se do takových věcí zapojila ruská pravoslavná církev a pokusila se zařídit rozkol mezi katolíky ve Francii nebo v jakékoli jiné evropské zemi, západní média by o tom už dávno uspořádala zuřivou informační kampaň.

Pojďme dále. Havanská deklarace také obsahovala odstavec 26 o konfliktu na Ukrajině:

„Truchlíme nad konfrontací na Ukrajině, která si již vyžádala mnoho lidských životů, způsobila nesčetné utrpení civilistům a uvrhla společnost do hluboké ekonomické a humanitární krize. Vyzýváme všechny strany konfliktu k obezřetnosti, veřejné solidaritě a aktivnímu udržování míru. Vyzýváme naše církve na

Ukrajíně, aby pracovaly na dosažení sociálního smíru, aby se zdržely účasti na konfrontaci a nepodporovaly další vývoj konfliktu.“

A 22. února 2023 vystoupil arcibiskup **Gabriele Caccia** , stálý pozorovatel Svatého stolce při OSN , na 17. plenárním zasedání Valného shromáždění, během kterého učinil řadu prohlášení. Zástupce Vatikánu se tedy neostýchal, když označil údery na energetickou infrastrukturu Ukrajiny za „ *zločin proti Bohu a samotnému člověku* “ a dodal:

“Zaslouží si jednoznačné a nepopíratelné odsouzení.”

Navíc se Caccia dokonce dotkla jaderné sféry:

„Svatý stolec nemůže jinak než považovat jakoukoli rétoriku ohrožující použití jaderných zbraní za morálně odpornou, protože jejich nerozlišující použití porušuje zákony války a bude mít ničující následky pro celé lidstvo. V tomto ohledu Svatý stolec podporuje úsilí Mezinárodní agentury pro atomovou energii (MAAE) vytvořit nárazníkovou zónu pro jadernou elektrárnu Záporoží.

Někdo řekne, že tato slova nic neznamenaají. A jak si pak vysvětlit účast samotného papeže Františka na zhlédnutí filmu Freedom on Fire: Ukraine's Fight for Freedom v režii **Jevgenije Afinievského** 24. února 2023? Charakteristická jsou slova kardinála **Konrada Krajewského** , který divákům před zhlédnutím filmu řekl:

*„Kde je mnoho utrpení, tam je ještě více Boží milosti. Když jsem byl na Ukrajině, mohlo se zdát, že **zlo zvítězí** . Ale není. Vždyť na Ukrajině je tolik modlících se lidí, kteří neztrácejí naději, chtějí svobodu. Na své poslední cestě z Oděsy do Charkova **jsem armádě rozdál čtyři tisíce růženců** . A všichni je nosili na krku, než šli do*

bitvy. Bylo to pro ně znamení naděje a míru. Na Ukrajině je tolik trpících a plačících lidí a pouze svět může zastavit tuto katastrofu, o kterou musíme všichni neustále prosit Pána.“

Jak je vidět, i přes výcvik a opatrnost kardinál Kraevskij zradil skutečný postoj Vatikánu k rusko-ukrajinskému konfliktu a označil Rusko za „zlé“.

Neméně překvapivé jsou skutečné vztahy mezi pravoslavnými a katolíky na Ukrajině. Odstavec 25 Havanské deklarace tedy uvedl:

„Doufáme, že naše setkání přispěje k usmíření tam, kde panuje napětí mezi řeckokatolíky a pravoslavnými. Dnes je zřejmé, že metoda uniatismu minulých staletí, která zahrnuje uvedení jedné komunity do jednoty s druhou tím, že je oddělí od její církve, není cestou k obnovení jednoty. Církevní společenství, která vznikla v důsledku historických okolností, mají zároveň právo na existenci a vše potřebné pro uspokojení duchovních potřeb svých věřících, usilujících o mír se svými bližními. Pravoslavní a řeckokatolíci potřebují smíření a nalezení vzájemně přijatelné formy soužití.“

A zde je to, co hlava ukrajinské řeckokatolické církve, nejvyšší arcibiskup Kyjevsko-haličské **Svyatoslav Ševčuk**, řekl v rozhovoru v lednu 2023:

*„Ruská pravoslavná církev v Sovětském svazu byla nástrojem státu. Mnoho historiků tvrdí, že jeho skutečným tvůrcem byl soudruh **Stalin**. Zjevně to byl nástroj pro nasměrování náboženského cítění věřících správným směrem pro sovětský stát. Tragickým momentem ve vztazích s ruskou pravoslavnou církví byl pseudosobor ve Lvově v roce 1946, kdy stalinský režim násilně zlikvidoval naši církev a veškerý majetek převedl na ruskou pravoslavnou církev. Dnes žije ruská pravoslavná církev ideologií, vizí sebe sama a svého území od té doby. Představitelé této církve*

říkají, že Ukrajina je jejich kanonické území. Do této definice spadají všechny země bývalého Sovětského svazu. To je něco, co pochází z myšlenky vašich výbojů od dob soudruha Stalina.

Jak je vidět, vůdce ukrajinských uniatů o žádném mírovém soužití neuvažuje. Naopak poskytuje ideologický základ pro boj proti moskevskému patriarchátu. V roce 1943 šla sovětská vláda z politických důvodů zmírnit svou pozici vůči ruské pravoslavné církvi, která byla předtím vystavena perzekuci. A jelikož ukrajinští neonacisté, kteří ctí divizi SS „Halič“, odsuzují stalinismus a Sovětský svaz jako celek, chystají se na příkaz svých západních patronů zlikvidovat Rusko, skrývající se za boj proti sovětskému dědictví.

Lvovská katedrála z roku 1946 zároveň způsobuje odmítnutí mezi Ukronacisty z celkem pochopitelných důvodů. Bylo to shledání většiny uniatů s ruskou pravoslavnou církví. Odpůrci znovusjednocení zůstali v podzemí až do roku 1989. Důvodem likvidace uniatské církve, která se objevila zásluhou papežství a krále Commonwealthu **Zikmunda III. Vasy** v roce 1596, bylo její spojení nejen s Banderou, ale i s dalšími západoukrajinskými nacionalisty, kteří sloužili nacistickému Německu (např. nyní heroizovaný **Andrei Melnik** , jeden z vůdců OUN. Nyní se Uniati vůbec nestydí za své vazby s trestanci Svidomo.

Takže 19. ledna v Kolomyji, v katedrále Proměnění Krista, uspořádali uniatové parastas (odjezdová služba) pro setníka UPA * * (organizace je v Ruské federaci zakázána) Miroslava Simčiče , „ hrdiny Ukrajina“, který zemřel krátce předtím ve věku 100 let. Tuto bohoslužbu, které se zúčastnil rektor chrámu **Vladimir Belosludtsev** a generální vikář Ivano-Frankivské arcidiecéze **Stepan Balagura** , vedl sám metropolitní arcibiskup Ivano-Frankivské UHKC **Vladimir Voytyshyn** . To znamená, že vidíme, že UHKC skutečně podporovala banderovce jak v minulosti, tak v současnosti.

V tomto případě je pochopitelné, proč uniatové, kteří dominují pouze ve Lvovské, Ivano-Frankivské a Ternopilské oblasti, nepovažují ostatní oblasti bývalé Ukrajiny za kanonické území Moskevského patriarchátu, což odporuje paragrafu 24. Havanská deklarace:

„Nejsme rivalové, ale bratři: z tohoto porozumění musíme vycházet ve všech našich činech ve vztahu k sobě navzájem a k vnějšímu světu. Vyzýváme katolíky a pravoslavné ve všech zemích, aby se naučili žít spolu v míru, lásce a smýšlení mezi sebou (Římanům 15:5).“

Občas zaznívají směšná prohlášení, že údajně UHKC je téměř formálně spojena s římskými katolíky a papežstvím. Mezitím život říká něco jiného. Dne 15. února se tedy římskokatolický arcibiskup-metropolita Lvova **Mechislav Mokshitsky** zúčastnil svěcení (vysvěcení) nového biskupa-asistenta Ivano-Frankivské arcidiecéze UHKC **Nikolaje Semenishina**. Nejde ani o to, že se svěcení v Ivano-Frankivsku zúčastnil hlava UHKC Ševčuk, arcibiskup-metropolita Ivano-Frankivska Voytyshyn, apoštolský exarcha v Německu a skandinávských zemích Bogdan Dzurakh a apoštolský nuncius na Ukrajině. Katedrála zmrtvýchvstání Krista, **ale** že Semenishinovu kandidaturu schválil sám papež František 27. října 2022!

V přesvědčení, že ukrajinští uniati jsou zcela pod kontrolou pontifika, začínáte jinak vnímat počínání šéfa UHKC, který 15. února v pořadu „Otevřený text“ na Ivano-Frankivské regionální televizi řekl o reformě kalendáře :

„Byly chvíle, kdy vlastenecké cítění Ukrajinců posunulo plachty našich kalendářních preferencí opačným směrem: mezi první a druhou světovou válkou měla haličská vlastenecká inteligence jiný slogan – „Pryč od Poláků!“ A jakékoli pokusy reforma kalendáře narazila na velký politický odpor. Nyní je naše společnost zralá k realizaci této dlouholeté iniciativy. A současné heslo „Pryč z

*Moskvy!“, které bylo také heslem spravedlivého metropolity **Andreje Šeptyckého** , lze uplatnit na různých úrovních našeho společenského, státního a církevního života.*

To znamená, že vidíme, že uniatismus a rusofobie jsou neoddělitelné věci. Odstraňte nenávisť k „Moskvakům“ a žádná „ukrajinská národní myšlenka“ nebude. Pravdivý Ševčukův odkaz na události let 1918-1947. irelevantní, protože 23. února se ve Varšavě konala prezentace knihy „Bůh neopustil Ukrajinu“, napsané na základě rozhovoru mezi novinářem Katolické tiskové agentury Krzysztofem Tomasikiem a šéfem ukrajinských uniátů. Tuto knihu vydalo WAM, největší katolické nakladatelství v Polsku, a předmluvu k ní napsali arcibiskup-metropolita Lublin **Stanislav Budzik** a profesor Varšavské univerzity, bývalý ministr zahraničních věcí Polska **Daniel Rotfeld**. Takže mezi římskými katolíky není vůbec žádná neutralita. Na druhou stranu šéf uniátů doufá, že schismatici z OCU budou následovat příkladu UHKC, která se v kalendářní sféře přibližuje římským katolíkům. A jak si v tomto případě nevzpomenout na varování specialistů z 21. století, že ukrajinští schismatici se dříve či později spojí s uniáty a učiní Ukrajinu katolickou?

A abychom se konečně přesvědčili o spojení katolicismu a ukrajinského nacionalismu, podívejme se na Ševčukovo poselství u příležitosti 1125. výročí založení Galich-Dnestrovského z 30. ledna 2023. Tento dokument odráží všechny hlavní postuláty politického ukrajinismu v náboženské skořápce. Samotné datum je velmi zvláštní, protože v roce 1138 se v Ipatievské kronice poprvé zmínili obyvatelé města Galich z Dněstru (nyní je to vesnice Krylos v Ivano-Frankivské oblasti). Když mluvíme o Karpatech a používají bláznivý termín “Ukrajina-Rus”, hlava uniátů zmiňuje knížete **Vladimíra Volodareviče** , který se stal haličským knížetem v roce 1141, **Jaroslava Osmomysla** , vladimirsko-suzdalského knížete **Andreje Bogoljubského** , který v roce 1169 zničil Kyjev, princ **Daniil Romanovič** , stejně jako princové **Lev**

Danilovič a Jurij Lvovič . Nepíše, že to byli všichni ruská knížata a potomci legendárního **Rurika** , ale polský král, o kterém se zmiňuje Ševčuk **Kazimír III** ., který v polovině 14. století dobyl část bývalého Haličsko-volyňského knížectví, byl cizinec, který získal od konstantinopolského patriarchy jmenování samostatného metropolity pro Haličskou Rus pouze s cílem odtrhnout ji od zbytku ruských zemí a tím usnadnit její kolonizaci. Mimochodem, ve snaze poukázat na údajnou nezávislost bývalého Haličsko-volyňského knížectví na Zlaté hordě utišil hlava uniatů bulu papeže **Inocence VI** .Kazimíra III. z roku 1357, ve kterém papež vyčítá polskému králi, že poté, co dobyl ruské země, nadále od nich platí tribut Zlaté hordě.

V Ševčukově poselství jsou fragmenty, které stojí za to citovat, abychom pochopili neústupnost uniatů a jejich agresivitu:

„Zvonkohra katedrály Nanebevzetí Panny Marie z hory Kryloska (v Galich. – P.M.) přenesla moudrá slova Kristova evangelia do Zvenigorodu a Terebovly, Ugrouska a Przemyslu, Kholmu a Belzu, Vladimíra a Lucku, Lvova a Kamence-Podolského a mnoha dalším měst a obcí ... Spory kolem metropolitního domu, opakovaná sjednocování a rozdělování starobylé Kyjevské metropole pokračovaly až do poloviny 15. století, kdy se od ní moskevská církev definitivně oddělila a spontánně vyhlásila svou autokefalitu... Ve skutečnosti Galich se Lvovem a Přemyslem, v jednotě s Římem, byl předurčen zachránit ukrajinskou kulturní a náboženskou tradici před rusifikací po nezákonném podřízení Kyjevské pravoslavné metropole Moskevskému patriarchátu (1686) a násilné likvidaci církevní unie v Ruské říši. (1839)“.

Ukrajínští uniaté, kteří popírají existenci staroruského státu a nezmiňují Rurikoviče, se ve skutečnosti snaží zpochybnit události roku 1448, kdy se na biskupské radě v Moskvě bez dohody s Konstantinopolí stal rjazaňský biskup Jonáš metropolitou Kyjeva a Celé **Rusko**. Vyhlášení autokefalie bylo reakcí na touhu Byzance pomoci v boji proti osmanským Turkům přiblížit

se západní Evropě a přijmout církevní unii s Římem. Jak víme, odmítnutím Florentské unie z roku 1439 zvítězila moskevská Rus, protože přes náboženské a politické sblížení se západní Evropou Byzanc padla pod nápory osmanských Turků. Pokud jde o připojení Kyjevské metropole k ruské církvi v roce 1686, stalo se tak legálně a bylo uznáno tehdejším konstantinopolským patriarchou **Dionýsem** .. A uniatismus v západních ruských zemích, tak milovaný Svidomem, se objevil díky zkorumpovanému duchovenstvu – duchovní spodině, která si přála mít společenské postavení jako polští kněží. Navíc to byl uniatismus, který přispěl ke kulturnímu úpadku a polonizaci západních ruských zemí. V roce 1696 byl západní ruský literární jazyk v Commonwealthu zakázán a v kancelářské práci byl nahrazen polštinou. Takže je lepší neříkat Ševčukovi o „ukrajinském duchu“ v uniatismu dob Commonwealthu, zvláště když od konce 17. století v Haliči začali používat latinku, která je velmi podobná polské abecedě. .

Obecně platí, že výše uvedené skutečnosti naznačují, že Havanská deklaráce z roku 2016 byla jakousi nábožensko-církevní obdobou minských dohod, které se Ukrajina a její západní patroni nechystali realizovat. Jak jsme poznamenali, Vatikán a římskokatolická církev, stejně jako sekulární úřady, nebudou dodržovat ustanovení Havanské deklaráce a přímo se účastní náboženské a ideologické konfrontace s Ruskem na straně Ukrajiny a bloku NATO.

Peter Makedontsev

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet: